

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1469/2023
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "Жарко Зрењанин" из Апатина, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2944/22 од 20.10.2022. године, у седници већа одржаној 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2944/22 од 20.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 831/20 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужилци за период од 01.11.2017. године до 30.11.2020. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати новчане износ са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све ближе одређено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 61.415,84 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2944/22 од 20.10.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да јој тужена за период од 01.11.2017. године до 30.11.2020. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати новчане износ са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све ближе одређено у том ставу изреке, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужиље указује се на битну повреду одредаба парничног постака из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија, у складу са чланом 407. став 1. тачка 1-3. ЗПП, не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у спорном периоду била запослена код тужене на пословима ... са коефицијентом за обрачун плате од 6,30. Тужена је плату обрачунавала множењем наведеног коефицијента и прописане основице, допуњујући исту до висине минималне зараде, која је исплаћивана тужиљи. У спорном периоду тужена није у обрачунским листама као посебне ставке исказивала део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке утврђена је висина тражених накнада у две варијанте и то применом параметара дефинисаних одредбама: Посебног колективног уговора за основне школе из 1999. године и Општег колективног уговора из 2008. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, јер када се узме начин обрачуна плате тужиљи, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члан 111. став 6. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиљи исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те како је овај закон *lex specialis* у односу на Закон о раду, то се не могу применити општа правила радноправног прописа према којима запослени који у складу са Законом о раду остварују право на исплату минималне зараде имају право и на увећану зараду и накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у смислу члана 108. и 118. Закона о раду.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. став 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања ("Сл. гласник РС" број 88/17....6/20), прописано је да делатност образовања

и васпитања обавља установа, а да се на основање и рад установе примењују прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

С обзиром на наведено, да се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић